

பிரேம வாஹினி

பகவான்

ஸ்ரீ சத்ய சாயி பாபா

இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்கும் வகையில் ஒவ்வொன்றையும் செய்

மாயையால் உருவான உயிர்களுக்கு இரண்டு மாயை வாயில்கள் உண்டு; முதலாவது பாலுறவுப் பசி, மற்றது நாக்குப்பசி. இவ்விரண்டையும் ஒவ்வொரு மனிதனும் வென்றாக வேண்டும்; அவைகள் இருக்கும்வரை துன்பம் விளையும். லோக ஆசைகள் அனைத்தும் இவ்விரண்டுக்குள் அடக்கம்; எனவே இவ்விரண்டையும் வென்றவர்களையே உலகம் முழுவதையும் வென்றவர்கள் என்று கூற முடியும். அனைத்து விதமான பாபங்களுக்கும் மூலகாரணமானவை இவை; பாவம் எனும் உரத்தால் மாயை வளத்துடன் வளர்கிறது. உண்மையைச் சொல்வதானால்

இந்த மாயப் ப்ரபஞ்சம் அல்லது உலகு வெறும் உடலைக் காக்கும் பணியை மட்டுமே செய்கிறது. முக்தி அடைய விரும்புவோர் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தியாக வேண்டும். உத்தர கீதை, “உடலைக் காப்பாற்ற உணவு, குளிரைக் காப்பாற்ற உடை” என்று கூறுகிறது. இருப்பினும் மனிதன் இவ்வின்பங்களில் மூழ்கி விடுவானாகில் அவன் வந்த நோக்கம், மேற்கொள்ளும் புனிதமான முயற்சி, லட்சிய செயற்பாடு ஆகியவற்றை மறந்து விடுவான். அதற்கு மாறாக ஒருவன் எந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பினும் மூச்சு இயல்பாக இயங்குவது போல, மேற்படி அடிப்படைகளின் மீது மனதை ஒருமுகப்படுத்திய வண்ணம், “ நான் பிறந்தது இறைவனுக்கு சேவை செய்யவும் என்னை அறியவுமே ஆகும்”. எனும் விழுப்புணர்வுடன் இருக்க வேண்டும். அணிதல், உண்ணல், நடத்தல், கற்றல், தொண்டாற்றல், நகர்தல் முதலிய செயல்கள் அனைத்தும் இறைவனின் சன்னிதானத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதாக அமைய வேண்டும். இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்கும் வகையில் ஒவ்வொன்றையும் செய்ய வேண்டும்.

விவசாயி நிலத்தைச் சுத்தப்படுத்தி சமப்படுத்துகிறான். கற்களையும், முட்களையும் அகற்றுகிறான். நிலத்தை உழுது தயார்படுத்துகிறான். உரமிட்டு மண்ணை வலுப்படுத்துகிறான்; நீர் பாய்ச்சுகிறான். மீண்டும் உரமிட்டு, விதைத்து, நடவு நட்டு, களைகளை அகற்றி, மருந்துகளைத் தெளித்து, காத்திருந்து விளைச்சலை அறுவடை செய்கிறான்; கதிரடித்துக் காற்றுக்கு விட்டபிறகு தானியங்களைக் குவிக்கிறான். இத்தனைப் பாடுகளும் எதற்காக? வயிற்றுக்காக; அதைப் போலவே பசி, தாகம், இன்பம், துன்பம், நஷ்டம், கஷ்டம், துயரம், சினம், உணவு, பட்டினி முதலிய அனைத்தையும் இறைவனின் முன்னிலைக்கு அழைத்துச் செல்லும் தூண்டுவிசைகளாகக் கருதவேண்டும். இந்த மனப்பாங்கு இருக்கும் ஒருவரிடம் மேற்படிச் செயல்களைப் பாபம் கறைப்படுத்த முடியாது.

நாமம் அல்லது ரூபத்தின் சாயல் இல்லாமல் (பக்தி) பசிகளும் மறைந்து விடும் (ஞானம் பிறக்கும்)

56. Perform good deeds, with constant remembrance of God

இறை சிந்தனையுடன் செயலாற்று

உணவு அல்லது வேறு எதை உண்டாலும் ஒருவர் நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பின் அல்லது அவர் மனம் ஏதாவதொன்றில் மூழ்கியிருப்பின் அதன் சுவை தெரியாது. அதைப் போலவே ஒருவர் நாமஸ்மரணம், பஜனை, ஜபம் அல்லது தியானத்தில் இருப்பினும் அவருடைய இதயமானது தாமஸத்தால் நிரம்பியிருப்பின் அல்லது அலைபாயக்கூடியதாக இருப்பின் இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாது; இப்படிப்பட்ட சூழல் இருப்பின் ஒருபோதும் இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாது.

நாக்கில் சர்க்கரை இருக்கும் வரை நாக்கு இனிப்பாகத்தான் இருக்கும். இதயத்தின் ஓர் ஓரத்தில் பக்தி எனும் விளக்குத்தூண் இருக்குமாகில் அந்த விளக்கு எரியும்வரை இருள் இருக்காது. அப்போது இதயம் ஆனந்த ஒளியில் மூழ்கியிருக்கும். கசப்பான ஒன்றை நாக்கில் வைத்தால் நாக்கு முழுவதும் கசப்பாகி விடுகிறது; பேராசை, சினம் முதலிய குணங்கள் இதயத்தில் நுழைந்து விட்டால் ஒளி மறைந்து இருளின் ஆளுகைக்கு ஆட்பட்டு விடுகிறது. அதனால் எண்ணிலா கஷ்டங்களுக்கும் நஷ்டங்களுக்குமுரிய மையமாக மனிதன் மாறுகிறான்.

எனவே புனிதமான பகவானின் முன்னிலையை அடைய பாடுபடுவோர் சில குணங்களை, கட்டுப்பாடுகளை, பழக்கங்களைப் பெற்றாக வேண்டும். வாழ்க்கையின் வழக்கமான நடைமுறைகள் இறைவனிடம் அழைத்துச் செல்லமாட்டா.

சாதனைமூலம் அவற்றை ஓரளவிற்கு மாற்றியமைத்தாக வேண்டும். கொக்கைப் பாருங்கள்; நீருக்குள் அது மிகவேகமாக நடக்கிறது. ஆனால் அப்படி நடக்கும்போது கொக்கால் எந்த மீனையும் பிடிக்க முடிவதில்லை; பிடிக்க வேண்டுமெனில் மெதுவாக நடந்து, அமைதியாகக் கூம்பி நிற்கவேண்டும். அதைப் போலவே பேராசை, சினம் முதலிய குணங்களுடன் ஒருவர் நடந்து சென்றால், சத்யம், தர்மம், சாந்தி எனும் மீனை அவரால் பிடிக்க முடியாது. ஒருவர் எந்த சாதனையை செய்தாலும் செய்யாவிடினும் இடைவிடா நாமஸ்மரணத்தை அவர் பயில வேண்டும். அப்போதுதான் பேராசை, சினம் முதலிய இயற்கையான இயல்புகளைக் கட்டுப்படுத்த இயலும். சாத்திரங்கள் அனைத்தும் இந்த ஒரு பாடத்தைத் தான் போதிக்கின்றன. பிரபஞ்சக் குறிக்கோளாக இருப்பவர் இறைவனானபடியால் இந்த வாழ்க்கைப் பயணம் அவரை நோக்கிச் செல்வதால்

அவர் நாமத்தை இடைவிடாமல் இதயத்தில் இருத்தி, வழிதவறி அலையும் மனதைக் கட்டுப்படுத்துங்கள்.

பேச்சைக் குறைத்து இடைவிடா இறைச்சிந்தனையைப் பயில்பவர்களிடம் நற்குணங்கள் தாமாகக் குடிகொள்கின்றன. துவாபர யுகத்தைச் சேர்ந்த கௌரவர்கள் பூர்வீகப் புண்ணியத்தின் பயன்களைத் துய்த்துக் கொண்டிருந்த போதும் பாபக் கர்மங்களிலேயே ஈடுபட்டிருந்தனர்; பாண்டவர்கள் பண்டைய பாப கர்மங்கள் காரணமாக துன்பங்களை அனுபவித்த போதும் புண்ணியத்தை எண்ணியவண்ணம் புண்ணியச் செயல்களையே செய்தனர். புத்திசாலிக்கும், முட்டாளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு இதுதான். கௌரவர்கள், உணவுக்கும் பால் உறவு உணர்வுக்கும் அடிமையாக இருந்தார்கள்; பாண்டவர்கள் சத்தியம், தர்மத்தைச் சாரதியாகக் கொண்டு ஒவ்வொரு செயலையும் இறைவனுக்காகவே செய்தனர்.

பெருந்துக்கத்தில் மூழ்கியவர்களால் உணவின் சுவையையும் விண்பயண இன்பத்தையும் அனுபவிக்க இயலாது; அதைப்போலவே இறைச்சிந்தனையில் ஆழ்ந்துள்ள உண்மையான சாதகர் ஒருவர் உலக சுகங்களை அனுபவிக்கமாட்டார்; நினைக்கவே மாட்டார்.

மானிட வாழ்வின் அணிகலன் நன்னடத்தையே

57. Awake, Arise and attain the Highest

எழுவீர்! விழிப்படைவீர்! மகான்களிடம் தீக்ஷை பெறுவீர்!

இந்த உடல் இருக்கும்போதே மரணம் அதன் பிடிக்குள் பற்றி இழுக்கும் முன் ஒருவர் நிலையான சத்தியத்தையும், சத்தியத்துக்கும் மனிதனுக்குமுள்ள தொடர்பையும் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

கடோபநிஷத், “எழுவீர்! விழிப்படைவீர்! மகான்களிடம் தீக்ஷை பெறுவீர்! (உத்திஸ்ததா! ஜாக்ரதா! ப்ராப்யவராணி போததா!) என்று அறிவுறுத்துகிறது. எதை ஏற்றுக்கொள்வது, எதை எதிர்ப்பது எனும் சந்தேகத்தால் குழப்பப்பட்டவர்கள்; மோகத்தால் கருத்துக் குருடானவர்கள், ஒளிக்கும், இருளுக்கும், மரணத்துக்கும், முக்திக்கும் வேறுபாடு தெரியாதவர்கள், ஆகிய அனைவரும் மகான்களை அணுக வேண்டும்; நிலையான சத்தியத்தை, அனைத்து படைப்புகளுக்கும் சூடர்விட்டு ஒளிரும் ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ள அவர்கள் வழிகாட்டுவார்கள். அதன்பின் இந்த மண்ணும் அந்த விண்ணிலும் ஓர் ஒளியில் ஒன்றிவிடும்! இதை உணர்வதற்குத்தான் தீவிரமாகப் பாடுபடவேண்டும். கடினமான கட்டுப்பாடுகளைப் பயில வேண்டும்.

எண்ணற்ற பிறவிகளில் செய்த நற்செயல்களின் பயனாகக் கிட்டியது இந்த மானிட உடல்; அதை ஓரம் கட்டி விடக்கூடாது; கிடைத்த வாய்ப்பை முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். “கையிலுள்ள நகையைக் கீழே நழுவி விழ அனுமதிக்கக் கூடாது” (நச்சேதி ஹாவெதின் மகாதீவ்நாஸ்தி) என்று கூறுகிறது கேனோபநிஷத். இப்பிறவியிலேயே நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள பல வழிகள் இருக்கும்போது, விடுபடுவதற்குரிய சிந்தனை இல்லாதிருப்பின் அது பேரிழப்பல்லவா? எனவே விவேகம் மிக்க தனிமனிதன் அவனது ஆற்றலுக்கேற்ப, இன்றியமையாத கோட்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்ளவும் ஆன்மீகவழியில் பயணம் செய்து அனுபூதி பெற்ற மகான்களின் போதனைகளில் தேர்ச்சி பெறவும் முடிந்த அளவிற்கு இவையனைத்தையும் எப்பாடுபட்டேனும் தன் சொந்த அனுபவத்தில் உணரவும் முயல்வான்.

58. Dedicate yourself to the discovery of truth and contemplate the Everlasting

நித்திய சத்தியனை கண்டுணர உன்னை அர்ப்பணி

இந்த முயற்சி இல்லாமல், உரிய வழியில் செல்லாமல் ஒருவன் தனது வாழ்வை வீணாக்குவானாகில் அது மனித இனத்தின் பெயருக்கே அவமானமாகும். விரைந்து மறைவனவற்றிற்கும், தவறானவற்றிற்கும் அடிமையாவது, அவற்றை அடையும் முயற்சியில் பொன்னான நேரத்தை மண்ணாக்குவதற்கு பதிலாக ஒருவன் சத்தியத்தைத் தேடுவதற்கும், என்றும் நின்று நிலைக்கும் நித்திய சத்தியமான இறைவனிடம் ஒன்றுவதற்கும் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் அர்ப்பணிக்கவேண்டும். அப்படி அர்ப்பணிப்பதே ஆன்மாவின் உண்மையான பணி. அதற்கு மாறாக மாயப் பசிகளுக்குத் தீனி போடுவதிலேயே உலகின் நேரமும் கவனமும் ஈர்க்கப்படுகிறது. உலக ஆடம்பரங்களின் நச்சுமிகு கவர்ச்சிகளுக்கு யாரும் பலியாகக்கூடாது. கனவில் கண்ட கதைக் காட்சியைப் போல ஒரு நாள் இந்தப் புலன் கவர்ச்சிகள் அனைத்தும் மறைந்துவிடும்.

மனிதன் வளர்வதற்கும் முன்னேறுவதற்குமுரிய கல்வி, மற்றும் மற்றத்துறைகளின் விளைவு எப்படிப்பட்டதாக இருப்பினும், ஆன்மீக முன்னேற்றத்துக்கு அவற்றால் ஒரு பயனும் இல்லை; அவைகள் அவனது ஆன்மீக வீழ்ச்சிக்கே உதவுகின்றன. அதனால்தான் இது மாயப்ப்ரபஞ்சம் எனப்படுகிறது. சத்தியத்தை எப்படிப்பட்ட மாயைக்கு ஆட்படுத்தினாலும், அது மட்டும் அதிக பிரகாசத்துடன் சுடர்விட்டு ஒளிரும். ஏனெனில் சத்தியத்தின் இயல்பு அப்படிப்பட்டது. ஒவ்வொரு நிமிடமும் தேய்ந்து கொண்டும், வீணாகிக் கொண்டும், நிலையில்லாமல் தோன்றிக்கொண்டும், மறைந்து கொண்டுமிருக்கும் இந்த தோற்றத்தை நிலையான சத்தியம் என்று எப்படி நாம் கூறமுடியும்?

எனவே சாதகனின் சிறப்பியல்பு சத்தியத்தை அடைவதுதான், விரைந்து மறையும் உலகின் பொய்மையைத் தேடுவது அல்ல. இந்தப் பொய்யான உலகில் மெய்யான வாழ்வு (சத்யச்சாரம்) இருக்க இயலாது; பொய்யான வாழ்வு மட்டுமே (மித்ய ஆசாரம்) இருக்க முடியும். இறைவனை உணர்தலே மெய்யான வாழ்வு. ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது வாழ்வின் ஒவ்வொரு நொடியிலும் இதை மனைதில் பதிக்கவேண்டும்.

சகஜமார்க்கமும், சாதனை மார்க்கமும் ஒன்றல்ல

59. To reach God, be free from external and internal illusions

அகமயக்கம், புறமயக்கத்தை தவிர்த்தால் இறைவனை அடையலாம்

சாதாரண (சகஜ) மனிதனின் நடத்தைக்கும் சாதகனின் நடத்தைக்குமுள்ள வேறுபாட்டை சாதகன் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். சாதாரண (சகஜ) மனிதன் நெஞ்சுரம் (சகனம்) இல்லாதவன், இறுமாப்புடையவன், உலக ஆசைகள் பெருமளவில் நிரம்பப் பெற்று அதன்மூலம் ஜென்மம் எடுப்பதில் திருப்தி அடைபவன். சாதகன் கடல் அலைபோல் இடைவிடாமல் ஈஸ்வர சிந்தனையில் ஈடுபடுபவன். அனைவரிடமும் சம அன்பு காட்டுவது மூலம் சமத்துவம் எனும் புதையலைச் சேமிப்பவன். அனைத்தும் இறவனுடையவை. எதுவும் தன்னுடையதல்ல; என எண்ணுவதில் திருப்தி பெறுபவன். சாதகன் சாதாரண மனிதனைப்போல் துக்கம் அல்லது கஷ்டம், சினம் அல்லது வெறுப்பு அல்லது சுய நலம், பசி, தாகம் அல்லது அலைபாய்தலுக்கு ஆளாவதில்லை. மேற்படி அனைத்திலும் ஒருவர் முடிந்த அளவுக்கு தேர்ச்சிபெற்று, புண்ணியம், தைரியம், இன்பம், சாந்தி, தர்மம், பணிவு ஆகியவற்றுடன் வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தொடரவேண்டும். உடலைப் பேணுவது முக்கியமானதே அல்ல என்பதை உணர்ந்து, ஒருவர் பசி, தாகத்தைக் கூடப் பொறுமையாகத் தாங்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

இடைவிடா இறை ஒருமைப்பாட்டில் ஈடுபட்டவண்ணம் இருத்தல் வேண்டும். அதற்கு பதிலாக அற்ப விசயத்துக்குக் கூட சச்சரவிடுதல், உணர்ச்சிவயப்படல், சிறுசிறு சச்சரவுகளுக்குத் துயறுறல், அற்ப அவமானத்திற்குக்கூட சினமுறல், தாகம், பசி, தூக்கமின்மையால் கவலைப்படல் இவைகள் சாதகனின் சிறப்பியல்புகளாக ஒருக்காலும் இருக்க இயலாது.

பச்சரிசியும் புழுங்கலரிசியும் ஒன்றாகி விடுமா? பச்சரிசியின் கடினம் புழுங்கலரிசியில் இருப்பதில்லை. புழுங்கலரிசி மென்மையானது, துன்பமற்றது, இனிப்பானது. பச்சரிசி கடினமானது, இறுமாப்பும் மயக்கமும் உடையது. இருவைகையினரும் ஜீவர்கள், மனிதர்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

வெளிமயக்கத்தில் (அவித்யா மாயை) மூழ்கியவர்கள் மனிதர்கள்; அக மயக்கத்தில் (வித்யா மாயை) மூழ்கியவர்கள் சாதகர்கள்.

இறைவன் இருவரிடமும் இருப்பதில்லை. புற மயக்கம் இல்லாதவன் சாதகன் . அக மயக்கம் இல்லாதவனை இறைவன் எனலாம். இப்படிப்பட்டவரின் இதயம் இறைவனின் இருப்பிடமாகிறது. இதனால் இறைவன் எங்கும் இருக்கிறார் என்று அனுமானிக்க முடிகிறது. இறைவன் ஒவ்வொருவர் இதயத்திலும் இருக்கிறார் என்பதென்னவோ உண்மைதான்; இருப்பினும் அதைக் தாங்களாகவே கண்டு கொள்வதற்கு சாதனை அவசியமாகிறது. நமது முகத்தை நாம் பார்க்க இயலாது! முகத்தின் உருவத்தைப் பார்க்க ஒரு கண்ணாடி நமக்குத் தேவை! அதைப் போலவே ஓர் அடிப்படையான மார்க்கமும் சாதனையும் குணாதீதம் பெற அவசியமாகிறது.

60. The harvest of the Spiritual Aspirant

சாதகனின் அறுவடை

மன வலிமைக்கு விஞ்சிய தவம் உலகிலேயே இல்லை. திருப்தியை விட பெரிய மகிழ்ச்சி எதுவுமில்லை. கருணையை விடப் புனிதமான புண்ணியம் எதுவுமில்லை. பொறுமையை விட ஆற்றல் மிக்க ஆயுதம் எதுவுமில்லை.

பக்தர்கள் உடலை வயலாகவும் நற்செயல்களை விதைகளாகவும் இறை நாமத்தைப் பயிர்களாகவும் கருதி வளர்க்க வேண்டும்; இதயம் எனும் உழவனின் உதவியுடன் இறைவனையே அறுவடை செய்ய வேண்டும்.

பாலில் வெண்ணை, கட்டையில் நெருப்பைப் போல் இறைவன் ஒவ்வொன்றிலும் (அதிக அளவில் அல்லது குறைந்த அளவில்) உள்ளார். இதில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை வையுங்கள். பாலுக்கேற்ப வெண்ணை, கட்டைக்கேற்ற நெருப்பு; அதைப்போல் சாதனைக்கேற்ப (சாக்ஷாத்காரம்) இறைவனின் சாந்தியம்.

இறை நாமத்தைச் சொல்வதன் மூலம் முக்தி அடைவதன் அனுபவத்தை நேரிடையாக உணராவிடினும் அனுபூதி அடைந்தவர்களுக்குப் பின்வரும் பலன்கள் தெளிவாகச் சான்றுபகரும். 1) மகான்களின் தொடர்பு 2) சத்தியம் 3) திருப்தி 4) புலன் கட்டுப்பாடு.

இல்லறவாசி அல்லது துறவி அல்லது எப்பிரிவைச் சேர்ந்தவராயிருப்பினும் மேற்படி நான்கு வாயில்களில் எந்த வழியாகச் சென்றாலும் இறைவனை நிச்சயம் அடைய முடியும். இது உறுதி.

இறைபக்தி உடையவனுக்கும் உலக இன்பத்தின் மேல் நாட்டமுடையவனுக்கும்

உள்ள குணங்கள்

ஆனால் மனிதன் உலக இன்பத்துக்காக வெறிகொண்டு அலைகிறான். முறையாக ஆய்ந்து பார்த்தால் இதுதான் (சாதனை) நோய் ஆகும்; துன்பங்கள் இந்த நோயைத் தீர்க்கும் மருந்துகளாகின்றன. உலக இன்பங்களுக்கிடையில் ஒருவரிடம் இறைவனை அடையும் ஆசை எழுவது அரிது.

அத்துடன் மனிதனின் ஒவ்வொரு செயலையும் பகுத்தறிந்து ஆராய்வது அவசியமாகிறது. அப்படி அலசினால்தான் துறவு மனப்பான்மை பிறக்கும்; இலையேல் துறவை அடைவது கடினமாக இருக்கும். கருமித்தனம் நாயின் நடத்தைக்குச் சமமானது; அதை மாற்றியமைத்தாக வேண்டும். சாதகனின் முதல் எதிரி சினம்; அது எச்சிலைப் போன்றது, எனவே அதை எச்சிலைப் போலவே நடத்த வேண்டும். பொய்மை? இது அதைவிட மோசமானது; பொய்மையால் இன்றியமையா ஆற்றல் அனைத்தும் அழிந்துவிடும். அதைத் தோட்டிக்குச் சமமாக நடத்த வேண்டும். களவு வாழ்வை அழித்துவிடும்; விலை மதிப்பிலா மனித வாழ்வை அது ஒரு பைசாவைவிட மலிவாக்கி விடுகிறது; அது அழுகிப்போன மாமிசத்துக்குச் சமம்.

அளவான உணவு, அளவான தூக்கம், ப்ரேமை, மனவலிமை இவைகள் உடல், மனநலத்துக்கு உதவக்கூடியவை. யாராக இருப்பினும் எப்படிப்பட்ட சூழலில் இருப்பினும் ஆன்மீகத் தளர்ச்சிக்கு இடம் கொடாமல், பயமே இல்லாமல், அசைக்க முடியா நம்பிக்கையுடன், வேறு நோக்கம் எதுவுமின்றி, ஒருவன் இறைவனை நினைப்பானாகில் அவனிடமிருக்கும் அனைத்துத் துயரங்களும், துன்பங்களும் விலகிவிடும். எந்தச் சாதியைச் சேர்ந்தவன் என்றோ எந்த (வைதீகமான) ஆசாரத்தைப் பின்பற்றுவன் என்றோ இறைவன் ஒருபோதும் விசாரிப்பதில்லை.

காஷாயம் அணிவது, உற்சவங்களை நடத்துவது, யக்ஞங்களை நடத்துவது, மொட்டையடிப்பது, கமண்டலம் பெறுவது, ஜடாமுடி தரிப்பது முதலியவை பக்தி ஆகவிடமாட்டா. அந்தக்கரண சுத்தியுடன் (ஒருவர் என்ன செய்த போதும்) இடைவிடா இறைச்சிந்தனையில் ஆழ்ந்து, ஒவ்வொன்றும் இறைவனால் படைக்கப்பட்டதால் அனைத்தும் ஒன்றே எனும் உணர்வுடன், புலப்பொருட்களில் பற்றில்லாமல், அனைவரையும் சம அன்புடன் தழுவி, உண்மை பேசுவதற்குத் தன்னை அர்ப்பணிக்க வேண்டும்; உள்ளபடியே இதுதான் பக்தியின் சிறப்பியல்பு.

62. Consider the name of the Lord as the breath of life

இறை நாமத்தை உயிர் மூச்சாகக் கருது

பல வகையான பக்தியில் நாமஸ்மரணம் மிகமிகச் சிறந்தது. கலியுகத்தில் ஒருவரைக் காப்பதற்குரிய வழி நாமமே. ஜெயதேவர், கௌரங்கர், தியாக்யயர், துகாராம், கபீர், ராமதாசர் முதலிய பெரிய பக்தர்களெல்லாம் நாமம் ஒன்றையே துணையாகக் கொண்டு இறைவனை அடைந்தவர்கள். ஆயிரம் விஷயங்களை ஏன் பேசவேண்டும்? பிரகலாதன் துருவன் கூட இறைவனின் தர்சனத்தை, உரையாடலை, பாதுகாப்பை, தொட்டு மகிழ்வதை நாமத்தால் மட்டும் பெற்றவர்கள்.

எனவே ஒவ்வொரு சாதகரும் இறை நாமத்தை வாழ்வின் உயிர்மூச்சாகவே கருத வேண்டும்; நல்லெண்ணம், நற்செயல்களில் ஆழ்ந்த, முழுமையான நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். அனைவரிடமும் சமமான அன்பும் சேவை செய்யும் மனப்பாங்கையும் வளர்த்துக் கொண்டால் முக்தி அடைவதற்கு அதைவிடச் சிறந்த சாதனை இருக்க இயலாது. அதற்கு மாறாக ஒருவன் சந்து முனையில் அமர்ந்து கொண்டு மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தால் தனது பிறவி குணங்களை அவன் எப்படி வெல்வான்? அவற்றை வென்றுவிட்டதாக அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? அம்பரீஷனின் பக்தியும் தூர்வாசரின் செயல்பாடும் கலந்திருந்தால் தூர்வாசர் அடைந்த கதியைத்தான் அடைய வேண்டிவரும்; கடைசியிலேனும் தூர்வாசர் அம்பரீஷனின் காலில் விழுந்துதானாக வேண்டும். இப்படிப்பட்ட திரிசங்குகளை நீங்கள் தவிர்ப்பீர்களாக; உண்மை நிலை அடையப்பெற்று நிலையான சத்தியத்தை நீங்கள் அனுபவிப்பீர்களாக.

63. Watch out for your own faults and cultivate the truthful and joyful

குற்றங்களை களைந்து எப்போதும் சத்யமானவற்றையும் இன்பமானவற்றையுமே தேடுபவன் சாதகன்

தவறு என்று அறியாமல் ஒவ்வொருவரும் தவறுகளைச் செய்கின்றனர். நெருப்பு அல்லது விளக்கு எத்தனை பிரகாசம் உடையதாக இருப்பினும் அதில் சிறிதேனும் புகை வரத்தான் செய்யும். அதைப்போலவே மனிதன் எப்படிப்பட்ட நற்செயலை செய்யினும் அதில் சிறிதளவு தீமையேனும் கலந்திருக்கும். ஆனால் தீமை மிகக்குறைந்த அளவே இருக்கும் வண்ணம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது நன்மை அதிக அளவிலும் தீமை குறைந்த அளவிலும் இருத்தல் வேண்டும். இப்போதைய சூழலில் முதல் முயற்சியிலயே வெற்றி பெறமாட்டீர்கள் என்பதென்னவோ உண்மைதான். நீங்கள் எதைப் பேசினும் செய்யினும் அதன் விளைவுகளை நுணுக்கமாகச் சிந்திக்க வேண்டும்.

மற்றவர்கள் உங்களை எப்படி மதிக்க அல்லது நடத்த வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறீர்களோ அப்படி நீங்கள் மற்றவர்களை மதிக்கவும், நடத்தவும், அன்பு செலுத்தவும் வேண்டும். அபோதுதான் அவர்கள் உங்களை மதிப்பார்கள். அதற்கு பதிலாக நீங்கள் மற்றவர்களை மதியாமல், அன்பு செலுத்தாமல் இருந்துகொண்டு, அவர்கள் உங்களை முறையாக நடத்தவில்லை என்று புகார் செய்தால் அது நிச்சயமாகத் தவறான முடிவாகும்.

அத்துடன் “எந்தக் கோட்பாடுகள் சரியானவை? எது உண்மையானது, நல்லது, எப்படிப்பட்ட நடத்தை மிகமிகச் சிறந்தது?” என்றெல்லாம் பிறருக்குப் புத்திமதி கூறுவதற்குப் பதிலாக அந்த அறிவுரைகேற்ப நீங்கள் நடந்து கொண்டால் அதன்பின் அறிவுரை கூறவேண்டிய அவசியமே எழாது. உங்களுடைய உண்மையான நடத்தைகள் மூலம் மற்றவர்கள் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். அதற்கு மாறாக ஒன்றையும் நடைமுறைப்படுத்தாமல் கிளிப்பிள்ளை போல் வேதாந்தம் பேசுவது மற்றவர்களை மட்டும் ஏமாற்றுவதல்ல. தன்னையே ஏமாற்றிக் கொள்வதாகும். இது அதைவிட மோசமான இன்னொன்றாகும்; எனவே மற்றவர்கள் எப்படி இருக்க வேண்டுமோ அப்படி நீங்கள் இருக்க வேண்டும்.

தன் குற்றம் மறைத்து, பிறர் குற்றம் காண்பது சாதகனின் இயல்பல்ல. உங்கள் குறைகளை யாராவது சுட்டிக்காட்டினால் அவர்களிடம் வாதிட்டு அதைச் சரி என்று நிரூபிக்க முயலவேண்டாம் அல்லது அவர்மீது வன்மம் வைக்க வேண்டாம். அந்தத் தவறு எப்படி ஏற்பட்டது என்று உங்களை நீங்களே ஆராய்ந்து உங்கள் சொந்த நடத்தையை சரி செய்யுங்கள். அதற்கு பதிலாக உங்கள் சொந்த திருப்திக்காக அந்த அறிவைப் பயன்படுத்துதல் நிச்சயமாக சாதகன் அல்லது பக்தனின் குணங்கள் அல்ல.

சாதகன் எப்போதும் சத்யமானவற்றையும் இன்பமானவற்றையுமே தேட வேண்டும்; மனச்சுமையும் துயரமும் தரும் எண்ணம் அனைத்தையும் அவன் தவிர்க்க வேண்டும். மனச்சுமை, சந்தேகம், இறுமாப்பு ஆகியவை ஆன்மீக சாதகனுக்கு ராகு, கேதுகளாகும். ஒருவரின் பக்தி நன்றாக வேரூன்றிவிட்டால் இவைகள் தலை தூக்கினால் அவற்றை எளிதில் ஒழித்துக் கட்டிவிடலாம். அவைகள் ஒருவரின் சாதனைக்கு தொல்லைதான் தரும்.

அனைத்துக்கும் மேலாக சாதகன் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் குதூகலமாக, புன்முறுவல் பூத்தவனாக, ஆர்வம் உடையவனாகத் திகழ வேண்டும். பக்தி, ஞானத்தைவிட இந்தத் தூய மனப்பான்மை விரும்பத்தக்கது. இதை அடைந்தவர்களே குறிக்கோளை முதலில் அடையும் தகுதி பெற்றவர்கள். எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் இனிய இயல்புடன் இருப்பது முந்தைய பிறவிகளில் செய்த புண்ணிய செயல்களால் கிட்டுவது. எப்போதும் துக்கத்துடன், மனச்சுமையுடன்,

சந்தேகத்துடன் இருப்பவன் எத்தனை சாதனை செய்தாலும் ஆனந்தம் அடையமுடியாது; ஒருக்காலும் முடியாது. சாதகனின் முதல்வேலை உற்சாகத்தை வளர்ப்பது; அவ்வற்சாகத்தின் மூலம் அவன் எவ்வகையான ஆனந்தத்தையும் பெறலாம்.

போற்றும்போது துள்ளிக்குதிப்பதும், தூற்றும்போது துவள்வதும் வேண்டாம். இரண்டையும் பொருட்படுத்தாமல் ஆன்மீகச் சிம்மமாக இருங்கள். ஒருவர் தன்னைத்தான் சோதித்து தவறுகளைச் சரிசெய்து கொள்ள வேண்டும். இது மிகமிக முக்கியமானது.

64. Stick to the name and form of the Lord you adore

விரும்பிய, போற்றிய, தேர்ந்தெடுத்த நாமத்தையே ஜபி

இறைவனை உணர்வது தொடர்பான விஷயங்களில் கூட ஒருவர் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். எப்படிப்பட்ட அசௌகரியங்கள் ஏற்படினும், இடைவெளிவிடாமல் அல்லது கட்டுப்பாடுகளை தளர்த்தாமல் ஒருவர் சாதனையைத் தொடர முயலவேண்டும். ஒருவர் விரும்பிய, போற்றிய, தேர்ந்தெடுத்த நாமத்தையே ஜபிக்க வேண்டும். அடிக்கடி நாமத்தை மாற்றினால் ஒருமைப்பாடு கிட்டவே கிட்டாது. மனம் ஒரு நிலைப்படாது. சாதனை அனைத்தும் இந்த ஒருமைப்பாட்டை இறுதிக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவை. எனவே அடிக்கடி இறை நாமத்தையும் வடிவத்தையும் மாற்றுவதற்கும் ஏற்பதற்கும் பதிலாக ஒரே ஒரு நாமம் மட்டுமே வாழ் நாள் முழுவதும் ஜபம் அல்லது தியானத்துக்குப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

எல்லா இறை நாமங்களும் வடிவங்களும் ஒன்றின் நாமமும் வடிவுமாகும்; அதைத்தான் ஜபத்தில் திரும்பதிரும்பக் கூறுகிறோம்; தியானத்தில் மனதை ஒருமுகப்படுத்துகிறோம் எனும் உறுதியான முடிவை ஒருவர் பெற்றாக வேண்டும். அந்த நாமமும் ரூபமும் வெறுப்பு அல்லது பிரிப்புணர்வை அணுஅளவும் கொடுப்பதாக இருத்தல் கூடாது.

உலகில் ஏற்படும் நஷ்டங்கள், கஷ்டங்கள், கவலைகள் அனைத்தும் தற்காலிகமானவை, மாறக்கூடியவை எனக் கருத வேண்டும்; இந்த ஜபம், தியானம் அனைத்தும் அவற்றை வெல்வதற்காகத்தான். இத்துடன் அதைக் கலவாமல், அத்துடன் இதைக் கலவாமல் சாதகர் இவ்விரண்டையும் தனித்தனியாக வைக்க வேண்டும். இழப்பு, துன்பம், கவலை முதலியவை மேற்போக்கானவை, உலகைச் சார்ந்தவை என்பதையும், ஜபம், தியானம் முதலியவை ஆழ்ந்தவை, இறைவனின் அன்பு சாம்ராஜ்யத்தைச் சார்ந்தவை என்பதையும் ஒருவர் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதுதான் பதிவ்ரதா

(ஓழுக்கமான) பக்தி. சாதகர் அடிக்கடி நாமத்தையும் ரூபத்தையும் மாற்றுவது ஓழுங்கில்லாத (வ்யபிசாரம்) பக்தி ஆகும்.

அறியாமையால் தவறு செய்திருந்தால் அது குற்றம் ஆகாது; ஆனால் அது தவறானது. தொல்லை தருவது எனத் தெரிந்த பிறகும் அந்த நாம ரூபத்துடன் தொடர்ந்து ஜபம், த்யானம் செய்த பிறகும் அவற்றை அடிக்கடி மாற்றினால் நிச்சயமாக அது தவறாகும். நாம ரூபத்தை ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடன் சிக்கெனப் பற்றுவது அதி உன்னதமான உறுதிப்பாடாகும். மிகமிக உயர்வான நோன்பாகும். மூத்தவர்கள் புத்திமதி கூறினாலும் மனம் ஏற்றுக் கொண்ட பாதையிலிருந்து விலகாதீர்கள். நீங்கள் போற்றும் இறை நாமத்தை மாற்றும்படியும், விட்டு விடும்படியும் அந்த மூத்தவர் யோசனை கூறப்போகிறார் என்பதென்னவோ உண்மைதான். உங்களுக்கு அப்படி அறிவுரை கூறுபவர்களை மூத்தவர்களாகக் கருதாமல் மந்தமானவர்களாகக் கருதுங்கள்.

அடுத்து, முடிந்த அளவிற்கு ஜபம், த்யானத்துக்குரிய இடத்தையும் நேரத்தையும் மாற்றாதபடி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். சிலசமயம், எடுத்துக்காட்டாகப் பயணம் செய்யும்போது இடம் மாறும். அப்போது நேரமேனும் மாறாதபடி பார்த்துகொள்வது நல்லது. அந்தக் குறிப்பிட்ட நேரத்திலும் செய்யமுடியா சூழல், பஸ், ரயில் அல்லது மற்ற சூழல் - ஏற்படின் அதே நேரத்தில் கடந்த காலத்தில் செய்த ஜபம், த்யானத்தை நினைத்தாவது பார்க்க வேண்டும்.

ஆன்மீகச் சொத்தை இப்படிச் சேமிப்பதன் மூலம் ஒருவர் நிச்சயமாகத் தேர்ச்சி பெற்றவராகத் திகழமுடியும். ஆத்மாவை அடையவும் முடியும்.